

отъ министерството или отъ самото Училище неподготвени за доброволни занятия съ науката, то би трѣбвало да се подложатъ на дѣйствителенъ, узаконенъ по реда, контролъ, като имъ се отнеме свободата да бездѣйствуватъ, — свобода не регулирана отъ училището съ никакви изисквания¹. Но сегашния редъ, който товари добросъвѣстния съ безполезна работа, а на недобросъвѣстния не налага никакви ограничения, е една педагогическа безсмислица, която може да бѣде тѣриѣна само у насъ, дѣто министерството никога нѣма врѣме да се занимае съ сѣщността на работитѣ, а пъкъ самото Училище не счита за нужно да поправя себе си: нему му стига славата, че всѣка година едни или други отъ негова персонала поправятъ и прѣправятъ законитѣ, правилницитѣ и програмитѣ на всички други видове училища!...

Но още по-нецѣлесъобразна — или не, съвсѣмъ неразумна — е наредбата относително изучаването на старитѣ езици. Тукъ и въпросътъ е съвсѣмъ другъ, та може би затова и абсурдътъ, който се е получилъ, е съвсѣмъ особенъ... Както е извѣстно, нашето Висше училище не прави разлика между классици и реалисти, но приема реалиститѣ въ всички факултети и клонове. Неговата либералностъ въ тая точка е отишла подалечъ и отъ най-смѣлитѣ искания на противниците на классическото образование, тъй като то

¹ Впрочемъ такава свобода, каквато нашето училище е давало досега, не съществува — до колкото намъ е извѣстно — нийдѣ; то не е свобода, да се подготви студентътъ както намира за добръ, но свобода, да излѣзе той изъ Училището съ права и съ претенция на висше образование, безъ да е изучилъ нищо основателно.